

Arrest

nr. 146 915 van 1 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. A. MOSKOFIDIS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Gjakovë en bent u Kosovaars staatsburger. Op 3 november 2009 vroeg u voor het eerst asiel aan in België. In het kader van deze asielaanvraag verklaarde u ten gevolge van uw problemen met uw psychisch zieke en schizofrene broer, Jashari Xhemshit, Kosovo verlaten te hebben. Doordat hij regelmatig onhandelbaar was, dienden u en uw vader regelmatig de politie op te trommelen. De houding van de politie en van de Kosovaarse gezondheidsdiensten ten aanzien van u en uw broer was echter ondermaats. U stipte tot slot aan in Kosovo verschillende gezondheidsklachten te hebben. Uiteindelijk besloot u samen met uw broer Kosovo te verlaten. Aangezien hij echter niet in staat was om de illegale reis te maken, kwam u alleen naar België. Inzake uw eerste asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal op 7 september 2010 een weigeringsbeslissing omdat de algemene veiligheidssituatie voor Roma in Kosovo bevredigend is,

omdat, hoewel de psychische problemen van uw broer niet ter discussie stonden, u niet aangetoond had dat u zelf het slachtoffer werd van een systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er voor u een reëel risico bestond/zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, omdat u noch de houding van de Kosovaarse politie, noch deze van de Kosovaarse gezondheidsinstanties ten aanzien van uw broer aannemelijk had gemaakt, omdat u niet aannemelijk gemaakt had dat u en uw familie geen of onvoldoende toegang hadden tot de Kosovaarse gezondheidsdiensten en omdat de door u aangehaalde medische problemen geen verband hielden met de criteria van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze weigeringsbeslissing werd integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Op 8 mei 2015 diende u in het gesloten centrum voor illegalen te Brugge een tweede asielaanvraag in. U verklaarde dat uw situatie in Kosovo nog slechter geworden was en dat uw leven bij terugkeer naar Kosovo in gevaar zou zijn omwille van uw reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag aangekaarte problemen met uw zieke en agressieve broer. Zo herhaalde u dat de politie op regelmatige basis naar uw woning kwam. U wist wel niet langer waar uw broer verbleef, omdat u in de afgelopen jaren elk contact met uw familie in Kosovo had verloren. U voegde hieraan toe dat uw gezondheid heel slecht is, dat u als Roma in Kosovo geen rechten heeft, dat u in Kosovo geen huis heeft en dat u bijgevolg niet wist waar u bij terugkeer naar Kosovo zou moeten gaan. U legde geen documenten neer.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag integraal steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de algemene veiligheidssituatie voor Roma in Kosovo bevredigend is, omdat, hoewel de psychische problemen van uw broer niet ter discussie stonden, u niet aangetoond had dat u zelf het slachtoffer werd van een systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er voor u een reëel risico bestond/zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, omdat u noch de houding van de Kosovaarse politie, noch deze van de Kosovaarse gezondheidsinstanties ten aanzien van uw broer aannemelijk had gemaakt, omdat u niet aannemelijk gemaakt had dat u en uw familie geen of onvoldoende toegang hadden tot de Kosovaarse gezondheidsdiensten en omdat de door u aangehaalde medische problemen geen verband hielden met de criteria van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze weigeringsbeslissing werd integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name uw problemen met uw psychisch zieke en agressieve broer, de houding van de politie in dit verband en uw gezondheidsproblemen (schriftelijke verklaring 2e AA, vragen 1.1; 1.2; 1.3; 5.1).

Betreffende uw bewering dat u als Roma vrouw geen rechten in Kosovo zou hebben en dat u er geen huis heeft (schriftelijke verklaring 2e AA, vragen 1.2; 6; 7), kan, net als bij uw eerste asielaanvraag, herhaald worden dat u als Roma vrouw opgroeide tussen Albanezen en voornamelijk Albanees spreekt,

dat u met Albanezen naar school ging en ook met Albanezen werkte, met wie u het, zowel met uw baas als met uw collega's, overigens goed kon vinden (CGVS 1e AA 01/03/2010, p. 3, 4, 9). De informatie van het Commissariaat-generaal toont voorts weliswaar aan dat heel wat RAE in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context kunnen in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende uw bewering dat u in Kosovo niemand meer heeft – u verklaarde immers elk contact met uw vader verloren te hebben (schriftelijke verklaring 2e AA, vragen 1.2; 1.3; 4.1; 4.2; 5.1; 5.2; 6) – kan tot slot nog opgemerkt worden dat dit een probleem is van louter persoonlijke aard dat geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat de op de Dienst Vreemdelingenzaken ingestelde verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/4, §2, b) en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), schending van het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel alsook een manifeste appreciatiefout samen met een schending van artikel 1 A(2) van het vluchtelingenverdrag.

Verzoekster herhaalt dat zij wel degelijk gevaar loopt in Kosovo en dat zij er omwille van haar Roma afkomst het slachtoffer is van verregaande discriminatie en racisme en zij er niet in veiligheid kan leven. Zij citeert dienaangaande uit verschillende rapporten en stelt in bijkomende orde dat zij daarenboven een alleenstaande vrouw is die geen naaste familie heeft terwijl uit mensenrechtenrapporten blijkt dat voor alleenstaande vrouwen in Kosovo zonder de steun van familie sociale en economische isolatie blijkt.

Verzoekster legt nog een overzicht van algemene rapporten neer over de situatie in Kosovo.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

2.4. Uit de stukken van het administratief dossier en de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen blijkt dat verzoekster zich in het kader van onderhavige asielaanvraag baseert en verder bouwt op het asielrelaas dat zij uiteenzette in haar eerste asielaanvraag. Bij arrest nr. 54863 van 25 januari 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd ten aanzien van dit asielrelaas echter reeds geoordeeld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, en dit om volgende redenen:

“Verzoekster stelt Kosovo te zijn ontvlucht omwille van het gebrek aan adequate medische verzorging van haar zwaar zieke broer en haarzelf, en bijkomend de mishandeling door de Kosovaarse politie. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Indien uit de neergelegde medische attesten van verzoeksters broer blijkt dat hij inderdaad ernstig ziek is, dan tonen ze tevens aan dat hij in medische behandeling was, medicatie kreeg en opgevolgd werd. Aldus kan niet blijken dat haar broer, zoals verzoekster aangeeft, door sommige artsen bewust adequate verzorging werd ontzegd omwille van hun herkomst (zie gehoorverslag CGVS 1.03.2010, p. 20). Daargelaten dat verzoekster bij loutere beweringen blijft die niet gestoeld worden op ernstige argumenten, ziet de Raad niet hoe de beweerde precaire gezondheidstoestand en verzorging van verzoeksters broer een vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster aannemelijk kan maken. Dit klemt te meer nu uit de neergelegde attesten van verzoekster blijkt dat ook zijzelf door een arts werd onderzocht en dus geenszins dat haar de toegang tot de gezondheidszorg werd ontzegd. Verzoekster toont dan ook niet aan dat er hen adequate medische behandeling geweigerd werd, laat staan dat dit om discriminatoire etnische redenen was.

Verzoekster beweerde meermaals dat haar broers psychologische problemen ernstige gedragstoornissen meebrachten en ze hiervoor aanhoudend beroep diende te doen op de politiediensten. Haar beweringen dat haar broer, zijzelf en haar vader meermaals door de politiediensten werden geslagen is strijdig met het vertrouwen dat ze aan de politiediensten geeft door hen telkens opnieuw in te schakelen wanneer haar broer onhandelbaar werd. Noch uit haar verklaringen, noch uit de neergelegde documenten kan blijken dat ze omwille van hun etnische Roma afkomst door de politie werden gevisieerd. Het volstaat niet te poneren dat “Bovendien komt het optreden van de politie als buitensporig en onrechtmatig over” om de objectieve informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd te weerleggen. Uit deze informatie kan blijken dat de veiligheidssituatie voor Roma in Kosovo over het algemeen kalm en stabiel is en het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma en niet op discriminatie, laat staan vervolging. Indien Roma bescherming nodig hebben, blijkt daarenboven dat ze beroep kunnen doen op lokale en internationale autoriteiten. Voor zover verzoekster meent onvoldoende beroep te kunnen doen op de Kosovaarse politie -wat niet kan blijken uit haar verklaringen-, bestond voor hen de bijkomende mogelijkheid om EULEX en KFOR te raadplegen, dan wel een NGO of humanitaire organisatie. Verzoekster en haar familie lieten echter na dit doen. Hoewel verzoekster een lidkaart van de Romapartij neerlegt en haar vader lid was van de partij, heeft ze evenmin deze partij ingeschakeld. Verzoekster toont aldus niet aan dat ze -in zoverre noodzakelijk- de mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale bescherming heeft uitgeput en kan dan ook bezwaarlijk beroep doen op internationale bescherming. Ten slotte dient te worden vastgesteld dat verzoekster verklaart geen problemen te hebben met de Kosovaarse bevolking. Zoals de bestreden beslissing terecht stelt is het mogelijk dat verzoekster gebukt gaat onder de zware verantwoordelijkheden voor haar chronisch zieke broer, maar geenszins kan hieruit afgeleid worden dat zij en haar broer vervolgd worden.”

In zoverre verzoekster in het onderhavige verzoekschrift tracht de tijdens haar eerdere asielaanvraag gedane vaststellingen te ontcrachten, ingaat op de weigeringsmotieven die ten grondslag lagen van de weigering van haar eerdere asielaanvraag en voor deze weigeringsmotieven een verklaring tracht te bieden, hierbij onder meer verwijzende naar het feit dat zij omwille van haar afkomst in de kou blijft staan en zij tegen de gewelddaden van haar zieke broer en gewelddadige broer niet op effectieve bescherming van de autoriteiten kan rekenen dient te worden opgemerkt dat haar betoog niet dienstig is. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekster betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.5. Verzoekster beroept zich in het kader van onderhavige asielaanvraag blijkens de stukken van het dossier, de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen en het onderhavige verzoekschrift op het volgende nieuwe element: zij heeft geen contact meer met haar familie en dient zodoende beschouwd te worden als een alleenstaande vrouw. Zij behoort aldus tot een kwetsbare groep en dreigt in Kosovo zonder de steun van haar familie sociaal en economisch geïsoleerd te worden.

Ten aanzien van de bijkomende verklaringen die verzoekster aflegde en die een loutere voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten niet kon overtuigen, wordt in de bestreden beslissing, mede gelet op het voorgaande, met recht gemotiveerd: *“Betreffende uw bewering dat u in Kosovo niemand meer heeft – u verklaarde immers elk contact met uw vader verloren te hebben (schriftelijke verklaring 2e AA, vragen 1.2; 1.3; 4.1; 4.2; 5.1; 5.2; 6) – kan tot slot nog opgemerkt worden dat dit een probleem is van louter persoonlijke aard dat geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming.”* De Raad stelt vast dat verzoekster zich enerzijds beperkt tot het stellen dat zij in Kosovo niemand meer heeft maar anderzijds wel op de hoogte is van de aanval van haar broer op haar vader. Bijgevolg is het niet aannemelijk dat verzoekster in Kosovo geen contacten meer heeft of dat zij er zal beschouwd worden als een alleenstaande vrouw. Dat verzoekster geen familie of sociaal netwerk meer zou hebben in Kosovo is hoe dan ook een blote bewering die niet kan overtuigen. Waar zij stelt te behoren tot de kwetsbare groep van alleenstaande Romavrouwen die economisch en sociaal dreigt geïsoleerd te worden blijkt uit de bestreden beslissing dat er, net als bij haar eerste asielaanvraag, op gewezen wordt dat zij zelf steeds verklaard heeft dat zij als Romavrouw opgroeide tussen Albanezen, zij voornamelijk Albanees spreekt, dat zij met Albanezen naar school ging en ook met Albanezen werkte, met wie zij het naar eigen zeggen zowel met haar baas als met haar collega's, goed kon vinden (gehoorverslag eerste asielaanvraag 1 maart 2010, p. 3, 4, 9).

Met betrekking tot verzoeksters verwijzing naar de algemene situatie waarvoor zij citeert uit diverse artikelen en een overzicht van rapporten aan haar verzoekschrift voegt, blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat heel wat RAE in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden doch dat deze situatie evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren is en niet kan herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine. Bovendien kunnen, blijkens deze informatie, mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève aangezien het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhouden. Dit zal slechts het geval zijn als de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt dat eventuele problemen van discriminatie in Kosovo niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat erover bericht zou worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er dan ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. De artikels toegevoegd aan het verzoekschrift doen geen afbreuk aan de recente informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus; Kosovo, *Beschermingsmogelijkheden*, 31 maart 2015). Tot slot dient nog te worden benadrukt dat een verwijzing naar algemene rapporten niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

A. VAN ISACKER